FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)

den 14 september 2004 *

I mål T-290/02,

Associazione Consorzi Tessili (Ascontex), företrädd av advokaterna P. Mbaya Kapita och L. Denis, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av C. Giolito och L. Flynn, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2002) 1702 av den 12 juli 2002 om upphävande av ERUF-stöd nr 97.05.10.001 som beviljats sökanden genom beslut SG(98)D/2251 av den 18 mars 1998, och med förordnande om återbetalning av det belopp som kommissionen betalat ut i förskott i samband med ett projekt för att arrangera en internationell mässa inom textil- och beklädnadssektorn på Capri (projektet Euresprit),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden J. Pirrung samt domarna A.W.H. Meij och N. J. Forwood,

justitiesekreterare: byrådirektören I. Natsinas,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 4 maj 2004,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 I sin resolution av den 22 november 1993 om förstärkning av företagens konkurrenskraft, i synnerhet med avseende på små och medelstora företag och hantverkare, och om sysselsättningsfrämjande åtgärder (EGT C 326, s. 1) uppmanade rådet kommissionen att prova ett förfarande som utgjordes av möten mellan företag som arrangeras på initiativ av stora företag som vill ta kontakt med små och medelstora företag i syfte att samarbeta med dessa.

2 På grundval av denna resolution lanserade kommissionen i samband med gemenskapens regionalpolitik och gemenskapsinitiativet för små och medelstora företag ett projekt avseende tekniskt och finansiellt stöd för inköpsmässor, IBEX (International Buyers' Exhibitions), för åren 1996–1999. Dessa mässor avser att utgöra ett stöd för stora företag när dessa söker efter partners bland små och medelstora företag och att ge små och medelstora företag möjlighet att få direkt kontakt med stora företag med intresse för deras varor och tjänster. Mässorna organiseras branschvis (bilar, elektronik, textil osv.) eller för ett visst slags företag (högteknologiska små och medelstora företag, små och medelstora hantverksföretag osv.).

3 Reglerna för IBEX-mässorna och villkoren för beviljande av finansiellt stöd till dessa återfinns i kommissionens "vademecum IBEX — gemenskapsinitiativet för små och medelstora företag" (nedan kallat vademecum). Enligt den texten skall arrangören av en inköpsmässa uppfylla bland annat följande materiella och formella villkor: Mässan skall arrangeras i en region som är berättigad till stöd från strukturfonderna, och deltagarna skall utgöras av små och medelstora företag som är berättigade till samma slags stöd. Mässorna skall läggas upp enligt en exakt tidsplan med iakttagande av ett antal faser. Eftersom valet av partners anses avgörande för att mässan skall bli framgångsrik skall varje partners arbetsmetoder anges detaljerat. Arrangören skall lägga fram handlingar med avseende på projektet och ett antal rapporter.

4 I synnerhet skall en mellanrapport med uppgifter om genomförandet av projektets tre första faser sändas till kommissionen minst fyra månader före arrangemanget och efter det att kontakt tagits med de små och medelstora företagen. Denna rapport skall bland annat innefatta en förteckning över de företag som redan är anmälda. Att kommissionen godkänner denna rapport är en förutsättning för att den andra av de fyra delutbetalningarna av det finansiella stödet skall kunna betalas ut.

5 I vademecum anges att arrangören skall förbinda sig att uppfylla de skyldigheter som anges i "förklaring från mottagare av finansiellt stöd" (nedan kallad stödmottagarens förklaring), som bifogats vademecum som motprestation för kommissionens

finansiella åtagande. I enlighet med dessa förpliktelser skall arrangören bland annat genomföra arbetet såsom detta angetts i det utkast som legat till grund för det godkända projektet och redogöra för den ekonomiska verksamhet som har samband med den godkända budgeten. Alla förändringar av projektet skall anmälas till kommissionen och godkännas av denna. Om arrangören inte tillhandahåller de angivna tjänsterna (inbegripet fristerna för att genomföra olika delar) förbehåller sig kommissionen rätten att ställa in utbetalningarna och i förekommande fall begära att redan utbetalda belopp skall återbetalas.

6 Stödmottagarens förklaring innehåller en uppräkning av åtta faser som den verksamhet som är föremål för stöd skall omfatta. I stödmottagarens förklaring anges uppgifter om delutbetalningarna av det beviljade stödet, och förklaringen medför bland annat att stödmottagaren är skyldig att avstå från den andra delutbetalningen av stödet om han inte iakttagit den frist som fastställts för den tredje fasen, vilken består i att ta kontakt med de små och medelstora företag som kan uppfylla behoven hos de stora företag som redan har urskilts och som har uttryckt sådana behov. Det skall vidare beaktas att kommissionen förbehåller sig rätten att minska stödbeloppet om den anser att de uppställda målsättningarna inte uppnåtts.

7 Under den tid som är relevant i förevarande mål, nämligen åren 1997–2002, utgjordes reglerna för IBEX-mässorna huvudsakligen av rådets förordning (EEG) nr 4253/88 av den 19 december 1988 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2052/88 om samordningen av de olika strukturfondernas verksamheter dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter (EGT L 374, s 1), ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 2082/93 av den 20 juli 1993 (EGT L 193, s. 20; svensk specialutgåva, område 14, volym 1, s. 30) (nedan kallad förordning nr 4253/88), och av rådets förordning (EEG) nr 4254/88 av den 19 december 1988 om genomförandebestämmelser till förordning (EEG) nr 2052/88 vad gäller Europeiska regionala utvecklingsfonden (EGT L 374, s. 15) ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 2083/93 av den 20 juli 1993 (EGT L 193, s. 34; svensk specialutgåva, område 14, volym 1, s. 43).

8 Enligt lydelsen i artikel 52.1 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna (EGT L 161, s. 1) och om upphävande av förordning nr 4253/88 från och med den 1 januari 2000 skall denna förordning inte påverka vare sig fullföljande eller ändring, inklusive helt eller delvis upphävande, av en stödform som kommissionen har godkänt på grundval av den sistnämnda förordningen och varje annan lagstiftning som är tillämplig på denna stödåtgärd den 31 december 1999.

9 Artikel 14 i förordning nr 4253/88 har rubriken "Behandling av stödansökningar". Artikel 14.1 första meningen har följande lydelse:

"Ansökningar om stöd ... skall förberedas av medlemsstaten eller av den behöriga nationella, regionala eller lokala myndighet eller annat organ som utses av medlemsstaten och ges in till kommissionen av medlemsstaten eller av det organ den utser."

10 Artikel 21.1 första meningen i förordning nr 4253/88 har följande lydelse: "Betalningar av finansiellt stöd skall göras ... till den nationella, regionala eller lokala myndigheten eller till det organ som utsetts för detta ändamål i den ansökan som lämnats in av den berörda medlemsstaten ...".

11 I artikel 24 i förordning nr 4253/88, som har rubriken "Reduktion, suspension och upphävande av stöd", föreskrivs följande:

"1. Om en verksamhet ... inte förefaller berättigad till vare sig en del av eller hela det tilldelade stödet skall kommissionen genomföra en lämplig granskning av fallet inom ramen för partnerskapet och särskilt begära att medlemsstaten eller de myndigheter som den utser att genomföra åtgärden framlägger sina kommentarer inom en fastställd tidsgräns.

2. Efter granskningen får kommissionen reducera eller suspendera stödet till den berörda verksamheten ... om granskningen visar någon överträdelse eller väsentlig förändring som påverkar villkoren för att genomföra verksamheten ... och för vilken man inte ansökt om kommissionens godkännande.

3. Varje belopp som erhållits felaktigt och återtas skall återbetalas till kommissionen. ..."

Bakgrund till tvisten

12 Den 29 september 1997 lämnade sökanden, som är en ideell förening som företräder intressen i textilsektorn i Italien, in en ansökan om finansiellt stöd till kommissionen i avsikt att inom textil- och beklädnadssektorn arrangera en IBEX-inköpsmässa, benämnd Eurespirit, som ursprungligen avsågs äga rum den 19–21 oktober 1998, därefter den 22–24 mars 1999 på Capri (Italien).

13 Genom beslut av den 18 mars 1998 beviljade kommissionen sökanden stöd med omkring 50 procent av de stödberättigade kostnaderna för projektet och fastställde den övre gränsen för stödet till 500 000 ecu. Till detta beslut fogades ett formulär för stödmottagarens förklaring. Därutöver översändes vademecum till sökanden.

14 På grundval av vademecum och kommissionens beslut av den 18 mars 1998 undertecknade sökanden stödmottagarens förklaring och återsände denna till kommissionen den 28 april 1998. Enligt denna förklaring åtog sig sökanden bland annat att använda det beviljade stödet uteslutande för det syfte som angivits i

ansökan av den 29 september 1997 avseende projektet Euresprit. I detta projekt angavs huvudsakligen att den planerade IBEX-mässan skulle samla mellan 60 och 70 stora och internationellt välkända företag som eventuellt skulle göra beställningar (ARMANI, VERSACE, MARKS & SPENCER osv.) och mellan 300 och 350 små och medelstora företag som eventuellt skulle fungera som underleverantörer. Genom mässan avsågs ett ekonomiskt partnerskap byggas upp inom textil- och beklädnadssektorn.

15 Efter det att kommissionen erhållit stödmottagarens förklaring utbetalade den ett förskott till sökanden på 200 000 euro (40 procent av det maximalt beviljade stödbeloppet). Det visade sig därefter att projektet Euresprit inte fick det avsedda förloppet. Enligt sökandens förklaringar berodde den huvudsakliga svårigheten på bristen på gensvar hos företagen inom den aktuella sektorn.

16 I syfte att diskutera de svårigheter som förverkligandet av projektet stött på skriftväxlade sökanden och kommissionen intensivt och höll ett flertal möten mellan november 1998 och januari 2002. Genom skrivelse av den 22 december 1998 uppmärksammade härvid sökanden redan från första början kommissionen på att beställarna, det vill säga de stora textil- och beklädnadsföretagen, "... var tveksamma till att delta" och föreslog att mässarrangemangen på Capri skulle senareläggas två månader.

17 I skrivelse av den 21 januari 1999 begärde kommissionen bland annat att sökanden skulle översända en förteckning över de beställare och de små och medelstora "underleverantörer" (ordnade efter medlemsstat och region som var berättigad till stöd från strukturfonderna) som slutgiltigt anmält sig samt hur många möten som sammanlagt redan bokats. I en skrivelse av den 22 mars 1999 preciserade sökanden endast sin begäran att senarelägga mässarrangemangen genom att föreslå att mässan skulle genomföras den 25–27 oktober 1999.

18 Som svar på denna ändringsbegäran riktade kommissionen ett telefaxmeddelande till sökanden den 6 maj 1999 i syfte att eventuellt ändra beslutet att bevilja stöd av den 18 mars 1998 och fäste sökandens uppmärksamhet på ett projekt avseende ett annat IBEX-arrangemang inom textilsektorn den 22–23 november 1999 i London (Förenade kungariket), som också åtnjöt stöd genom gemenskapens fonder samt uppmanade sökanden att kontakta arrangörerna för detta arrangemang för att undvika att de två mässorna överlappade varandra. Kommissionen bad sökanden att meddela kommissionen vilka samordningsåtgärder som vidtagits för att kunna avsluta förfarandet för att ändra datum för projektet Eurespirit. Efter att ha sänt en påminnelse till sökanden den 4 juni 1999, upprepade kommissionen i skrivelse av den 19 juli 1999 sin begäran att sökanden skulle precisera vilka åtgärder som vidtagits för att säkerställa att dennes projekt och projektet som planerades i London samordnades. I denna skrivelse angav kommissionen för första gången att den kunde komma att återkräva det redan utbetalda stödbeloppet, eftersom den inte hade erhållit upplysningar som gjorde det möjligt att godkänna ändringen av de dagar då Eurespritmässan skulle äga rum.

19 Denna skrivelse medförde att sökanden den 21 juli 1999 inkom med en rapport över hur projektet framskred. Denna rapport innehöll emellertid inte de uppgifter som kommissionen hade begärt, nämligen en förteckning över de beställare och de små och medelstora företag som slutgiltigt anmält sig, hur många möten som sammanlagt hade bokats samt ett klargörande av samordningen mellan den mässa som sökanden planerade och den som avsågs hållas i London. I skrivelse av den 11 augusti 1999 erinrade kommissionen om dessa brister och begärde att sökanden skulle inkomma med dessa uppgifter före den 5 september 1999 för att undvika att kommissionen återkrävde stödet.

20 I skrivelse av den 16 september 1999 påstod sökanden att arrangören av mässan i London meddelat att denna mässa skulle äga rum under våren år 2000 och inte den 22–23 november 1999. Till denna skrivelse hade fogats en förteckning med namn, adresser och verksamhetsfält för 16 beställare och 28 underleverantörer. Det framgick att inga möten mellan de två aktörskategorierna ännu hade bokats.

21 Den 18 oktober 1999 sände sökanden kommissionen en rapport som innehöll en ny mässplanering och tillägg i förhållande till det ursprungliga projektet. Sökanden föreslog kommissionen att flytta fram mässan till den 6–8 april 2000.

22 Kommissionen ansåg att mässan inte hade ägt rum som planerat och att de ingivna upplysningarna inte säkerställde att den skulle komma att äga rum vid ett senare datum. Kommissionen upplyste därför, genom skrivelse av den 14 december 1999, sökanden om att den hade för avsikt att inleda förfarandet för upphävande av det beviljade stödet om sökanden inte före den 15 januari 2000 ingav en förteckning över beställare och små och medelstora företag i enlighet med det godkända projektet (300–350 små och medelstora företag och 60–70 beställare) med adressuppgifter för dessa företag som skulle göra det möjligt för kommissionen att kontakta dem. En kopia av denna skrivelse ställdes till det behöriga italienska ministeriet.

23 I sitt svar av den 10 januari 2000 erinrade sökanden om att "ett antal särskilda hinder inom textil- och beklädnadssektorn som fortfarande är mycket traditionell med avseende på förhållandena mellan kunder och leverantörer" framkommit under förberedelserna av inköpsmässan Eurespirit, men att framgång kunde säkerställas genom den föreslagna omorganisationen, eftersom de stora europeiska märkena hade uttryckt sitt stöd. Sökanden påstod att 160 underleverantörer redan var anmälda och att förteckningar över deltagare skulle vara uppdaterade i slutet av januari 2000. I sin skrivelse av den 10 april 2000 tillade sökanden att omplaneringen av sökandens projekt varit framgångsrik, eftersom 50 internationellt kända märken förklarat sig villiga att delta i arrangemanget. En förteckning med namnen på 22 företag (AEFFE, HILTON VESTIMENTA, MOSCHILLO, ASPESI, LEVI'S, NIKE osv.) bifogades denna skrivelse tillsammans med namnen på de 50 märken som dessa företag företrädde. Det framgick att denna förteckning inte överensstämde med den förteckning som bifogats skrivelsen av den 16 september 1999 (se ovan punkt 20).

24 Genom skrivelse av den 14 augusti 2000 upphävde kommissionen det beslut genom vilket den beviljat sökanden stöd med 500 000 euro och beslutade att det utbetalda förskottet skulle återbetalas.

25 I sitt svar av den 18 september 2000 klandrade sökanden kommissionen för att denna underlåtit att yttra sig över sökandens förslag till förändringar av projektet. Sökanden hävdade att ett intensivt förberedelsearbete hade ägt rum fram till våren

år 2000 trots att mässan inte genomförts och att detta medfört utgifter. I tre efterföljande skrivelser av den 19 mars och den 5 juli 2001 gjorde sökanden gällande att det arbete som sökanden genomfört och de utgifter som denne haft borde beaktas i den slutliga avräkningen.

26 Den 9 januari 2002 ingav sökanden ett klagomål till Europeiska ombudsmannen och begärde samtidigt att kommissionen skulle suspendera återkravsförfarandet. I sitt klagomål förklarade sökanden att denne insett att det var nödvändigt att inte genomföra projektet. Sökanden vidhöll emellertid att redan genomförda arbeten och därmed förknippade utgifter skulle beaktas. Sökanden krävde att ärendet skulle tas upp på nytt och att det förskottsbelopp som skulle återbetalas skulle omvärderas. I beslut av den 18 september 2002 fann Europeiska ombudsmannen att kommissionens agerande inte utgjorde ett missförhållande i den mening som avses i artikel 195 EG.

27 Den 12 juli 2002 fattade kommissionen beslut K(2002) 1702 om upphävande av ERUF-stöd nr 97.05.10.001, som hade beviljats sökanden genom beslut SG(98) D/2251 av den 18 mars 1998, och med förordnande om återbetalning av det belopp som kommissionen betalat ut i förskott i samband med projektet för att arrangera en internationell mässa inom textil- och beklädnadssektorn på Capri (projektet Euresprit) (nedan kallat det ifrågasatta beslutet). Enligt artikel 4 i detta beslut riktades beslutet till sökanden.

28 Enligt artikel 1 i det ifrågasatta beslutet upphävs det beviljade stödet. I artikel 2 i detta beslut förordnas att förskottet på 200 000 euro skall återbetalas. Dessa båda artiklar har grundats på artikel 24 i förordning nr 4253/88. I sin bedömning ansåg kommissionen i huvudsak att sökandens oförmåga att tillhandahålla en förteckning över beställare och små och medelstora företag som skulle delta i mässan var en brist som påverkade verksamheten i sig. Att projektet IBEX Euresprit misslyckats medförde därför att stödet skulle upphävas och det felaktigt utbetalda förskottet återkrävas.

29 I artikel 3 i det ifrågasatta beslutet föreskrivs att detta beslut ersätter skrivelsen av den 14 augusti 2000 (se ovan punkt 24).

30 Det ifrågasatta beslutet delgavs sökanden den 15 juli 2002 och mottogs av denne den 16 juli 2002.

Förfarandet och parternas yrkanden

31 Sökanden har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 24 september 2002.

32 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (andra avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet och att i enlighet med artikel 24 andra stycket i domstolens stadga uppmana den italienska regeringen att besvara en skriftlig fråga.

33 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 4 maj 2004. Vid detta tillfälle erhöll parterna den italienska regeringens svar på förstainstansrättens fråga. Eftersom parterna hade avgivit skriftliga yttranden över detta svar den 28 maj 2004, avslutade ordföranden på andra avdelningen förfarandet.

34 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— i första hand ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet och fastställa att förskottet på 200 000 euro inte skall återbetalas,

— i andra hand delvis ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet och fastställa att förskottet på 200 000 euro inte skall återbetalas till kommissionen förrän denna beslutat huruvida utgifterna varit stödberättigade och i så fall proportionerliga i förhållande till vad sökanden inte använt för projektet Euresprit, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

35 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— delvis avvisa talan,

— ogilla talan till den del den avser att det ifrågasatta beslutet skall ogiltigförklaras, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

36 Sökanden har åberopat fem grunder till stöd för sin talan. Sökanden har åberopat den första grunden, som avser åsidosättande av artikel 24 i förordning nr 4253/88, med hänvisning till bristande motivering. De övriga grunderna avser åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar, rättssäkerhetsprincipen, proportionalitetsprincipen respektive åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 24 i förordning nr 4253/88

37 Sökanden har klandrat kommissionen för att ha överträtt artikel 24.1 i förordning nr 4253/88, genom att inte begära att den berörda medlemsstaten, nämligen Republiken Italien, skulle yttra sig över att kommissionen hade för avsikt att upphäva det ifrågavarande finansiella stödet. Kommissionen har därmed åsidosatt den partnerskapsförpliktelse som åligger den på detta område.

38 Sökanden har under förhandlingen preciserat att det var oundgängligt att kommissionen uttryckligen upplyste den italienska regeringen om sin avsikt att upphäva det ifrågavarande finansiella stödet, eftersom den berörda medlemsstaten i enlighet med artikel 23.1 i förordning nr 4253/88 är subsidiärt ansvarig för belopp som till följd av överträdelse eller försummelse har utbetalats felaktigt.

39 Förstainstansrätten erinrar i detta hänseende om att domstolen i dom av den 12 februari 2004 i mål C-330/01 P, Hortiplant mot kommissionen (REG 2004, s. I-1763), bekräftade att kommissionen enligt artikel 24 i förordning nr 4253/88 är förpliktad att begära att den berörda medlemsstaten eller de myndigheter som den utser att genomföra åtgärden inkommer med yttrande inom en fastställd tidsfrist.

40 Under förhållandena i förevarande fall sammanfaller egenskapen som utsedd myndighet med egenskapen som mottagare av ett finansiellt gemenskapsstöd.

41 Kommissionen har nämligen för det första medgett att dessa egenskaper sammanföll under genomförandet av det ifrågavarande IBEX-projektet. Kommissionen har under förhandlingen betonat att detta förfarande är ovanligt och menat att det varit befogat med hänsyn till att det ifrågavarande IBEX-projektet finansierades direkt av kommissionen och uteslutande med gemenskapsmedel såsom ett "pilotprojekt" av klart intresse för gemenskapen i den mening som avses i artikel 10.1 b i förordning nr 4254/88. Det står klart att Republiken Italiens intressen inte påtagligt kunde trädas för när under sådana förhållanden och i ett sådant finansiellt sammanhang.

42 I artikel 14.1 i förordning nr 4253/88 föreskrivs för det andra att ansökningar om stöd från strukturfonderna skall förberedas av medlemsstaten "eller av den behöriga nationella, regionala eller lokala myndighet eller annat organ som utses av medlemsstaten" och ges in till kommissionen av medlemsstaten "eller av det organ den utser". Enligt artikel 21.1 i den ovannämnda förordningen skall betalningar av finansiellt stöd göras "till den nationella, regionala eller lokala myndigheten eller till det organ som utsetts för detta ändamål".

43 Det är emellertid utrett att den italienska regeringen, genom en skrivelse till kommissionen från industri-, handels- och hantverksministeriet av den 26 november 1997, i enlighet med artiklarna 14.1 och 21.1 i förordning nr 4253/88, uttryckligen bemyndigade sökanden att ombesörja genomförandet och den ekonomiska förvaltningen av den ifrågavarande inköpsmässan.

44 I enlighet med vad den italienska regeringen uppgett som svar på en fråga från förstainstansrätten, hade den när den avfattade denna skrivelse för avsikt att ge sökanden ställning av en "myndighet" och ett "organ" i den mening som avses i dessa bestämmelser. Den italienska regeringen har tillagt att den även haft för avsikt att ge

sökanden hela ansvaret för genomförandet av det ifrågavarande projektet, och därmed skulle sökanden även anses vara en "utsedd myndighet" i den mening som avses i artikel 24.1 i förordning nr 4253/88.

45 Förstainstansrätten tillägger för det tredje att sökanden under genomförandet av det ifrågavarande IBEX-projektet erhöll fullständiga upplysningar om att den tilldelats ställning som "utsedd myndighet" och att sökanden godtagit denna ställning.

46 Härav följer att, eftersom sökanden tilldelats ställningen som "utsedd myndighet" i den mening som avses i artikel 24.1 i förordning nr 4253/88 var kommissionen inte skyldig att rådgöra med den italienska regeringen innan den fattade det ifrågasatta beslutet. När kommissionen hade för avsikt att upphäva det ifrågavarande stödet kunde den enligt denna bestämmelse nämligen välja mellan att begära ett yttrande från Republiken Italien eller från de myndigheter som denna utsett.

47 Denna slutsats påverkas inte av det förhållandet att sökanden är en privaträttslig organisation. Ingenting i förordning nr 4253/88 hindrar medlemsstaterna från att ge privaträttsliga rättssubjekt i uppdrag att behandla ansökningar om stöd och att motta betalningar i den mening som avses i artiklarna 14.1 och 21.1 i den ovannämnda förordningen, i synnerhet inte när det är fråga om det rättssubjekt som lägger fram ett förslag till projekt som skall underställas kommissionen för gemenskapsfinansiering. Detta gäller särskilt när det ekonomiska projektet i fråga endast i ringa utsträckning rör allmänintressen i den stat som mottagaren av stöd från gemenskapens fonder hör till, såsom i detta fall.

48 I förordning nr 1260/1999 har bestämmelserna om strukturfonder sammanförts i en enda förordning för att göra gemenskapslagstiftningen mer översiktlig. Genom denna förordning har bland annat förordning nr 4253/88 upphävts. Genom förordning nr 1260/1999 har ett klargörande införts på området, eftersom "förvaltningsmyndighet" i artikel 9 n i förordningen definieras som "varje myndighet eller nationellt, regionalt eller lokalt offentligt eller privat organ, som har utsetts av

medlemsstaten ... för att förvalta en stödform i enlighet med denna förordning" med tillägget att "[f]örvaltningsmyndigheten kan ... vara samma organ som den utbetalande myndigheten".

49 I den mån sökanden har åberopat artikel 23.1 i förordning nr 4253/88, är det tillräckligt att ange att förevarande tvist inte avser frågan under vilka förhållanden Republiken Italien kan förpliktas att subsidiärt återbetala ett belopp som felaktigt utbetalats till följd av överträdelse eller försummelse i samband med det ifrågavarande projektet. Det saknas därför i förevarande sammanhang — vilket avser ett återkrav av ett utbetalt stödbelopp från sökanden — anledning att avgöra om ett sådant ekonomiskt ansvar förutsätter att kommissionen i förväg har upplyst den italienska regeringen i vederbörlig ordning om sin avsikt att upphäva stödet.

50 Förstainstansrätten erinrar i vart fall om att kommissionen sände en kopia av skrivelsen av den 4 december 1999 till det behöriga italienska ministeriet (se ovan punkt 22) och att den genom denna skrivelse upplyste den italienska regeringen om att ett förfarande för att upphäva det stöd som sökanden beviljats kunde inledas. Med beaktande av de särskilda faktiska omständigheterna i förevarande fall måste denna upplysning anses vara tillräcklig för att göra det möjligt för den italienska regeringen att, utöver de yttranden som avgivits av den av denna regering utsedda myndigheten, avge ett yttrande till kommissionen för att bevaka sina intressen.

51 Härav följer att kommissionen inte har åsidosatt artikel 24.1 i förordning nr 4253/88 genom att fatta det ifrågasatta beslutet.

52 Talan kan därför inte bifallas på den första grunden.

Grunderna avseende åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar, rättssäkerhetsprincipen och proportionalitetsprincipen

53 Förstainstansrätten erinrar först och främst om att projektet Eurespritt som sökanden framlagt aldrig genomfördes och att förevarande talan inte syftar till en ogiltigförklaring av det ifrågasatta beslutet i avsikt att göra det möjligt för sökanden att genomföra projektet eller att utfå hela det stödbelopp som kommissionen beviljade genom beslut av den 18 mars 1998. Sökanden konstaterade nämligen redan under det administrativa förfarandet att "mässan inte [hade] genomförts" (skrivelsen av den 18 september 2000) och att denne insett att det var "nödvändigt att inte genomföra projektet" (klagomålet till Europeiska ombudsmannen av den 9 januari 2002).

54 Det enda syftet med de tre ifrågavarande grunderna är därför att visa att det ifrågasatta beslutet är rättsstridigt, eftersom detta avser krav på att hela förskottsbeloppet på 200 000 euro skall återbetalas utan hänsyn till de utgifter sökanden haft för att inleda projektet och för att försöka genomföra det. I samband härmed har sökanden preciserat att dessa utgifter under alla omständigheter skulle ha varit stödberättigade om Eurespritmässan kunnat äga rum. Med hänsyn till mångfalden av skrivelser från sökanden och till att denna begärt olika förändringar har sökanden tillagt att kommissionen haft kännedom om vilka svårigheter som var förknippade med att arrangera en mässa av det slag som angavs i det ursprungliga projektet.

55 Sökanden har slutligen klandrat kommissionen för att under det administrativa förfarandet felaktigt ha vägrat att medge att de utgifter som uppkommit för sökanden under de första skedena av projektet varit stödberättigade av det skälet att dessa utgifter inte varit vederbörligen verifierade. En verifikation av dessa utgifter skulle enligt sökanden inte ha behövt framläggas förrän tillsammans med slutrapporten, det vill säga efter det att arrangemanget genomförts.

56 Förstainstansrätten erinrar i detta hänseende om att kommissionen enligt artikel 24.1 och 24.2 i förordning nr 4253/88 har möjlighet att upphäva ett beviljat finansiellt stöd i sin helhet om en finansierad verksamhet "inte förefaller berättigad till vare sig en del av eller hela" detta stöd (se, för ett motsvarande synsätt, domstolens dom av den 24 januari 2002 i mål C-500/99 P, Conserve Italia mot kommissionen, REG 2002, s. I-867, punkterna 88–90).

57 Den finansierade verksamheten utgjordes i förevarande fall av en IBEX-inköpsmässa inom textil- och beklädnadssektorn, som i detalj beskrivits i de handlingar sökanden framlagt. De huvudsakliga delarna av den finansierade verksamheten var fastställda i vademecum och i den förklaring från stödmottagaren som sökanden undertecknat i vederbörlig ordning.

58 Såsom framgår av de sistnämnda texterna är själva syftet med en sådan mässa att ge stora företag och små och medelstora stödberättigade företag i en viss sektor möjlighet att arrangera inbokade möten i syfte att upprätta ett kommersiellt teknologiskt partnerskap. Valet av partners anses därför vara avgörande för att projektet skall bli framgångsrikt. Arrangören måste följa en exakt tidsplan som innefattar åtta faser, och han skall minst fyra månader före mässan framlägga en mellanrapport med en förteckning över redan anmälda företag.

59 Den mässa sökanden planerade — som skulle äga rum på Capri och i vilken mellan 60 och 70 stora företag och mellan 300 och 350 små och medelstora företag skulle delta under tre dagar — genomfördes emellertid aldrig, inte ens delvis.

60 Härav följer att sökanden har förlorat rätten till det ifrågavarande finansiella stödet. Skyldigheten att i praktiken genomföra projektet utgjorde nämligen den huvudsakliga delen av sökandens förpliktelser och utgjorde därmed ett villkor för tilldelning av gemenskapsstödet (se, för ett motsvarande synsätt, förstainstansrättens dom av den 24 april 1996 i de förenade målen T-551/93, T-231/94–T-234/94, Industrias Pesqueras Campos m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-247, punkt 160). Kommissionen hade möjligen kunnat delfinansiera projektet, men endast om detta genomförts till en del, om mässan exempelvis hade arrangerats för en tid som understeg tre dagar eller för ett deltagarantal som understeg vad sökanden uppgett. Mässan måste inte desto mindre faktiskt ha ägt rum.

61 Med hänsyn till att det ifrågavarande finansiella stödet beviljats särskilt och uteslutande för att genomföra en IBEX-inköpsmässa och inte för arbeten som sökanden anser allmänt ändamålsenliga eftersom de enligt dennes uttryckssätt "gjort

det möjligt att dra mycket värdefulla slutsatser om sektorn" (skrivelsen av den 18 september 2000) kan de utgifter som sökanden hade i samband med dessa arbeten inte debiteras gemenskapens budget.

62 Härav följer att den anmärkning som riktats mot kommissionen för att denna felaktigt vägrat godta att de utgifter som påstås ha uppkommit för att förbereda mässan var stödberättigade skall lämnas utan avseende. Även om kommissionen hade godtagit dessa utgifter och betalat ut ett andra delbelopp av stödet till sökanden hade sökanden varit skyldig att återbetala hela förskottet, eftersom dennes projekt misslyckades fullständigt.

63 Kommissionen hade under alla omständigheter fog för att vägra göra den andra delutbetalningen av det finansiella stödet och för att inte godta att de utgifter var stödberättigade som sökanden påstår sig ha haft för att genomföra det ifrågavarande projektet. I punkt 3 i stödmottagarens förklaring som sökanden undertecknat anges uttryckligen att utbetalningen av denna del var avhängig av bland annat att en delrapport om budgetläget lades fram "som bekräftar att åtminstone 50 procent av den första delutbetalningen av stödet redan har använts" ("attesting that at leas 50% of the first instalment of this subsidy has already been spent"). Sökanden sände emellertid trots detta endast en förteckning till kommissionen över de omkostnader som påstods ha uppkommit i samband med projektet och "bekräftade" inte — genom att inge fakturor eller kontoutdrag — att denne verkligen haft dessa omkostnader och att de uppkommit för att genomföra projektet.

64 Förstainstansrätten tillägger att kommissionen i skrivelse av den 12 januari 1999, det vill säga vid en tidpunkt då sökanden fortfarande hade för avsikt att genomföra projektet om än senare än vad som ursprungligen avsetts, fäste sökandens uppmärksamhet på att denne var tvungen att framlägga en ekonomisk rapport med en redovisning av utgifterna i förhållande till godkänd budget. Kommissionen

sände i detta syfte ett formulär till sökanden som skulle fyllas i, varav framgick att utbetalningen av den andra och den tredje delutbetalningen och av återstoden av det beviljade stödet var avhängigt av att de åberopade utgifterna styrktes. Sökanden underlät att fylla i detta formulär och att sända tillbaka det till kommissionen för att erhålla den andra delutbetalningen av stödet.

65 Sökande och mottagare av stöd har enligt fast rättspraxis en upplysnings- och lojalitetsplikt, vilket innebär att de är skyldiga att försäkra sig om att de lämnar riktiga uppgifter till kommissionen som inte kan missleda denna. I annat fall skulle det kontroll- och bevissystem som införts för att kontrollera att villkoren för beviljande av stöd är uppfyllda inte fungera på ett korrekt sätt (förstainstansrättens dom av den 17 oktober 2002 i mål T-180/00, Astipesca mot kommissionen, REG 2002, s. II-3985, punkt 93 och där citerad rättspraxis).

66 Kommissionen kan således inte klandras för att ha förorsakat förseningar vid genomförandet av projektet eller att detta slutligen misslyckades genom att denna vägrade att fortsätta att finansiera projektet efter den första delutbetalningen av det beviljade stödet. Sökanden begärde visserligen på ett mycket tidigt stadium att kommissionen skulle godkänna att den planerade mässan senarelades, men det framgår av skriftväxlingen mellan de ovannämnda parterna (se ovan punkterna 16–24) att kommissionen utan undantag besvarat sökandens förslag till ändringar och modifierade versioner av projektet på ett konstruktivt sätt. Det var således inte kommissionens förhållningssätt som hindrade sökanden från att finna en lämplig tidpunkt för den planerade mässan eller hindrade denne från att i förekommande fall samordna denna tidpunkt med andra arrangemang av samma slag och att uppfylla ett av de väsentliga förhandskriterierna för den planerade mässan, nämligen att inge en förteckning över 60–70 beställare och 300–350 små och medelstora företag som anmält sig till mässan. Sökanden har anfört att textilsektorn genomgick en huvudsakligen strukturell kris (tredje mellanrapporten från oktober år 1999) och har i övrigt själv angett att de svårigheter som mötte projektet berodde på särskilda hinder inom textilsektorn (skrivelsen av den 10 januari 2000, se ovan punkt 23) och på bristen på gensvar hos företagen inom den aktuella sektorn. Detta är emellertid förhållanden som omfattas uteslutande av sökandens ansvar, eftersom denne är en förening som är verksam inom textilsektorn.

67 Efter att ha konstaterat att den inköpsmässa som sökanden föreslagit inte genomförts under de planerade dagarna hade kommissionen under dessa förhållanden all anledning att upphäva hela det beviljade finansiella stödet och att återkräva det utbetalda förskottet. Eftersom tillförlitlig redovisning för de utgifter som sökanden påstod sig ha haft i samband med det ifrågavarande projektet under alla förhållanden saknades, var kommissionen inte skyldig att ens delvis godta att dessa utgifter var stödberättigade och att endast återkräva en del av det redan utbetalda förskottet.

68 Av vad anförts följer att det ifrågasatta beslutet måste anses vara proportionerligt i förhållande till att det ifrågavarande projektet misslyckades fullständigt.

69 Härav följer även att sökanden, som hade kännedom om att projektet hade misslyckats, inte hade fog för att hoppas att kommissionen skulle avstå från att återkräva det redan utbetalda förskottet, i synnerhet som kommissionen under skriftväxlingen (se ovan punkterna 17–19 och 27) upprepade gånger hade meddelat sökanden att denne underlåtit att uppfylla väsentliga skyldigheter vid genomförandet av projektet och att denne bland annat inte hade styrkt att de omkostnader som påstods ha uppkommit i samband med detta var stödberättigade. Att sökanden skulle ha haft berättigade förväntningar är därför uteslutet.

70 Mot bakgrund av lydelsen i artikel 24 i förordning nr 4253/88, i vademecum och i stödmottagarens förklaring, borde sökanden ha förväntat sig att bli skyldig att återbetala det mottagna stödet om villkoren för beviljande av stödet inte iakttogs. Med beaktande av dessa bestämmelser är det ifrågasatta beslutet således förenligt med rättssäkerhetsprincipen.

71 Talan kan således inte bifallas på grunderna avseende åsidosättande av proportionalitetsprincipen, principen om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhetsprincipen.

Grunden avseende bristande motivering

72 Sökanden har i sak gjort gällande att den utifrån det ifrågasatta beslutet inte kunnat inse varför de handlingar som ingetts under det administrativa förfarandet, bland annat den tredje versionen av mellanrapporten av den 18 oktober 1999, ansökningarna om ändring av projektet och utgiftsredovisningen ansågs vara otillräckliga för att erhålla det ifrågavarande stödet.

73 Förstainstansrätten erinrar härvid om att enligt fast rättspraxis skall av motiveringen till ett individuellt beslut klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att den behöriga domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt. Att motiveringen är adekvat skall bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen uppfyller kraven i artikel 253 EG inte skall ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket rättsakten antagits (domstolens dom av den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, kommissionen mot Sytraval och Brink's France, REG 1998, s. I-1719, punkt 63 och där citerad rättspraxis).

74 I förevarande fall motiverades det ifrågasatta beslutet med att projektet Euresprit misslyckats, att sökanden var oförmögen att tillhandahålla en förteckning över beställare och små och medelstora företag som skulle delta i den ifrågavarande mässan och att en ekonomisk rapport inte bifogats mellanrapporten. I det ifrågasatta beslutet hänvisades därutöver till skriftväxlingen mellan kommissionen och sökanden beträffande de handlingar som saknades för att arbetet med projektet skulle kunna fortsätta (punkterna 7–14, 21 och 22 i det ifrågasatta beslutet). Sökanden hade med beaktande av ovanstående alla möjligheter att få kännedom om kommissionens skäl för att anta det ifrågasatta beslutet och att i förekommande fall bestrida dessa, och förstainstansrätten har haft möjlighet att pröva beslutets lagenlighet.

75 Grunden avseende bristande motivering kan därför inte godtas.

76 Eftersom ingen av de grunder som åberopats till stöd för förstahands- och andrahandsyrkandena godtagits skall talan ogillas i sin helhet, utan att det är nödvändigt att pröva kommissionens invändning att talan inte kan tas upp till sakprövning med avseende på det andra förstahandsyrkandet och andrahandsyrkandena.

Rättegångskostnader

77 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande dom:

1) **Talan ogillas.**

2) **Sökanden skall bära sin rättegångskostnad och ersätta kommissionens rättegångskostnad.**

Pirrung Meij Forwood

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 september 2004.

H. Jung

Justitiesekreterare

J. Pirrung

Ordförande